

տագիրը հետեւեալ բանաձեւին մէջ. «Եթէ մէկը ուզէ աշակերտել ինձի, թող իր խաչը առնէ ու հետեւի ինձի», ինչպէս ինք ուզած է. — պիտի կասկածի՞ք դուք թէ այս զործածութիւնը չի համապատասխաներ իր փափաքներուն: Տաճարներու մէջ վերականգնուած, հաստատրման բնականոններուն մէջ ցուցադրուած իր օրէնքին խորհրդանշանը որքան իր խաչը եղաւ և ոչ թէ Գերեզմանէն իր ելքը կամ իր փառաւոր Համբարձումը:

Իր պատահողութեամբ մարմինով ծանաբեռն իր խաչը կը դառնայ այդպէս համառօտութիւնը, ամփոփումը կեանքի Գիրքին, առջեւը դրուած պարզ մարդոց և հմուտներուն խորհրդածութեանց: Բալոր աչքներուն տեսանելի գիրքերով, արկունէ գիրքերով այդ ամփոփումը կը համառօտէ իր ամենազնական օրինակներն ու կը վերջիլէ իր բոլոր գործերուն սկզբունքը. — Ոչ ոք որ կը վառէր իր խոցոտուած սրտին մէջ: Պէտք կա՞յ զարմանալու թէ այդ այսքան կարճ գիրքը այնքան Գրիտոնեաներ ձեռք բերած ըլլայ, այժմ ինթալայ հասարակաց տկարութիւններուն, ինչ որ ահա է ուրիշ

գիրք չէ կրցած ձեռք բերել և պիտի չկրնայ երբեք. հաստատրութիւնը պարտականութեան մինչև մահ, Աստուծոյ իրական դաւաններուն հերոսական հնազանդութիւնը, նմանութեամբ և սիրոյն համար Միածին Որդիին՝ մեզի համար մարդացած:

Գրտութիւն մը որ կորովալիտ կը գնահատուի, Փրկչին չարչարանքին մէջ չի տեսներ եթէ ոչ զիպուած մը իր ասպարէզին: Ո՛հ, պարոններ, լաւագոյնս դատեցէք: Դիպուած մը: Բնականապէս ատիկա իր ուսուցման զազաթնակէտն էր, իր առաքելութեան գերագոյն նպատակը: Ինքն իսկ չէ՞ հաստատած. «Ասոր ապացոյցին համար է որ ևս եկած եմ»: Տեսնելով այդքան կորով և հերոսութիւն զորս ներմուծած են այս ցած երկրին մէջ ահռելի տանջանքներու և խռայ եղօրմութեան ժամերը, մենք, անգամ մը ևս, իրաւունքի մէջ ենք ըսելու. «Ահաւասիկ Բարութեան և Իմաստութեան արժանի հաշիւներ: Ահաւասիկ եւս աշխարհի պատմութեան ամենէն ողորդական էջերուն միջեւ այդ էջին վրայ Աստուծոյ ստորագրութիւնը»:

Հ. ՓԻՆՍԻ ՏԸ ԼԱ ՊՈՒԼԷՅ Թրգլ. Տ. Դ.

ԲԱՆԱՍՏԵՂՆԱԿԱՆ

ՔԱՐԵՐԸ ՍՈՒՐԲ ԵՆ

Սուրբ են Բարեր, սիւս մը կայ մարմարին շակ,
Սիւս մը ամեն Բարի սիւսին մէջ բաբախուն,
Սրբունիի մը սրբին հեւը նուաղուն,
Ու ձեռներուն անոր աղօթքը նահաւակ:

Քարերուն մէջ անձեր կայ երկնապարգէ,
Ամպին շարժումն, արագ սուրբ բռնունին,
Հոն դրոճելու ե հոգմալար ամեն սեբե,
Ու այժմալի սիւսեր անոնց մէջ կ'արիւնին...

Յուս, ըլլալուն համար ձիւնի վնիս մարմին,
Լուսնկան սոսկ կը հասկնայ խորհուրդն անոնց,
Քարեր սուրբ որ շիրիմներ եղան շատոնց,
Յուրձօրէն գոց շրունքներն են Անհունին...

Պիսի խօսի՞ր քե անբախանց իբր առաւել,
Պիսի մնայ, որք անիւնիս մոսլ սափոր,
Քարը գոր լուռ զմայանքի մէջ՝ ամեն օր,
Անխնայօրէն քիչ մ'անելի կուգեմ լղկել...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱՅ